

"Voi L-ați răstignit"

1 decembrie 2000

Gili Cârstea

“Domnul a ridicat pe frații A.T.Jones și E.J.Waggoner să proclame lumii o solie care să pregătească un popor să reziste în ziua cea mare a lui Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 1814).

Mulți dintre noi se întreabă, uneori cuprinși de disperare, ce ar mai trebui spus sau făcut pentru ca Laodicea să se trezească, să-și înțeleagă destinul profetic și să vestească lumii ultima avertizare, aceea care va aduce omenirea în fața deciziei finale de a alege în cunoștință de cauză pe Hristos sau pe Antihrist.

Până acum, nici una dintre metodele folosite nu a dat rezultate. Pe trupul letargic al bisericii s-au testat tot felul de soluții, de la promisiuni glorioase la terorism spiritual, de la programe garantate de creștere a bisericii la tehnici de manipulare verbală, de la șocuri teologice la alarme escatologice. Fiecare nouă generație de pastori a intrat în lucrare cu hotărârea fermă și sinceră de a aduce mult așteptata reformă spirituală. S-au petrecut ore, zile și săptămâni prețioase în conceperea, formularea și aplicarea de noi proiecte de „spiritualizare” a comunităților noastre. Pastorii noștri iau mereu cursuri de educație continuă, merg la colegii și universități de vară și se istovesc să țină pasul cu mulțimea ofertelor de educație superioară. Cu toate acestea, redeșteptarea mult așteptată întârzie să se arate. Acest lucru generează, la rândul lui, un serios sentiment de inutilitate și disperare, care paralizează orice elan intelectual și spiritual în biserică.

Mulți membri încep să se întrebe dacă aceasta mai este biserica rămășiței, sau trebuie să caute o nouă mișcare capabilă să ducă lumii solia adventă. De aici mulțimea de grupări schismatice care păstrează denumirea dragă de adventist. Timpul a arătat că și aceasta este tot deșertăciune și goană după vânt, căci fiecare nouă mișcare, deși a pornit cu idealuri și speranțe înalte, nu a putut scăpa de virusul letal pe care l-a moștenit: Încropeala laodiceană. Hotărârea de a sta tare la „vechile hotare” nu s-a dovedit a fi formula magică pentru reformă și redeșteptare.

În acest ocean de confuzie, divizare și indiferență, mai poate oare Duhul Sfânt să aducă o solie cât de cât capabilă să polarizeze biserica pentru îndeplinirea misiunii? Ce virtuți ar trebui oare să posede o astfel de solie, încât să convingă corpul pastoral, să nu dezbine administrația bisericii, să aibă sprijinul elitei

academice adventiste, să fie acceptată de popor și în același timp să nu ofenseze lumea creștină?

Astăzi, când stăm în fața ultimelor evenimente, așa cum ne place să credem și să comunicăm lumii, nu s-ar cădea să ne plecăm cu seriozitate și umilință înaintea lui Dumnezeu, rugându-L să ne dea discernământul necesar și dispoziția de a vedea adevărul despre starea noastră și soluția pentru dilema în care ne găsim? Nu ar fi potrivit să ne temem de singurul lucru, acela că am uitat felul în care ne-a condus Dumnezeu și experiențele istoriei noastre denominaționale?

Deoarece am fost avertizați că istoria se va repeta, nu ar fi oare potrivit să ne întoarcem și să vedem care a fost solia ucenicilor atunci când mii din popor „au rămas străpunși în inimă” și au fost botezați, primind Duhul Sfânt?

Sucesiunea evenimentelor este cunoscută și nu vrem să insistăm asupra ei. Dorim doar să amintim că atunci când un grup destul de mic de oameni din poporul lui Dumnezeu a înțeles corect rolul crucii în marea controversă și a primit revărsarea Duhului Sfânt în ploaia timpurie, puterea lui Dumnezeu s-a revărsat ca un val peste poporul lui Israel.

Ce spuneau poporului acești ucenici, a căror minte fusese deschisă ca să înțeleagă Scripturile? Confruntau ei teologia bisericii cu descoperiri profetice sofisticate, cu interpretări fanteziste ale Scripturii?

Dacă studiem cu atenție primele capitole din Faptele Apostolilor, nu putem evita concluzia că motivul predicării ucenicilor era cel din capitolul 2, versetul 36:

„Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.”

Ne-am fi așteptat să găsim în predicile lui Petru, imediat după cincizecime, o prezentare completă a învățăturilor lui Isus, o imagine mai proeminentă a jertfei Învățătorului, sau cel puțin o prezentare sumară a evangheliei împărăției. În loc de așa ceva, un obsedant și neplăcut „voi L-ați răstignit.”

„Voi L-ați răstignit” nu era o încercare ieftină de a culpabiliza poporul, făcându-l să accepte de frică ceea ce refuzase cu premeditare. Ei aveau nevoie ca ochii lor întunecați să poată discerne că Cel pe care ei tocmai Îl omorâseră era singura lor salvare, personală și națională. El era Mesia cel descris de prooroci, speranța lui Israel, dorința veacurilor, dar pe care ei Îl socoteau periculos pentru popor. El fusese prezentat poporului ca factor de confuzie, eretic, demonizat. El distrugea încrederea poporului în Moise, slăbea importanța sabatului și trata cu ușurătate legea. Cărturarii poporului vedeau afirmația lui Isus „să nu vă numiți Rabi. Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați” (Matei 23,8), ca pe o amenințare directă împotriva lor. În plus, învățătura lui era diametral opusă eforturilor diplomației Sinedriului de a se impune pe scena internațională.

Deși producea frisoane oricui, acest „voi L-ați răstignit” a fost singura solie de care poporul avea nevoie în acel moment. Pe toți cei care au fost dispuși să recunoască acest lucru, Dumnezeu i-a onorat cu darul pocăinței și al revărsării Duhului Sfânt în ploaia timpurie.

S-ar putea să fim surprinși, dar noi ne găsim astăzi în fața unei situații asemănătoare. În anul 1887 poporul lui Dumnezeu era anunțat cu bucurie și mare anticipație că foarte curând, „judecata va trece la cei vii” (GC 490). Aceasta însemna că ultimele evenimente erau la un pas, căci judecata celor vii însemna „aducerea neprihănilor veșnice” pentru poporul care urma să devină Mireasa lui Hristos în faza finală a ispășirii. În octombrie 1888, în timpul sesiunii Conferinței Generale de la Minneapolis, Dumnezeu a venit foarte aproape de poporul Său, cu o solie „mai prominentă” a neprihănilor lui Hristos, care urma să fie însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată. Tot cerul trepida în fața evenimentului mult așteptat, văzând că biserica este gata să fie îmbrăcată cu in subțire, strălucitor și curat. Cu un grup de credincioși, făcuți asemenea Lui, Hristos împlinea scopul cel veșnic al lui Dumnezeu, iar bezna despre caracterul lui Dumnezeu care acoperea lumea urma să fie împrăștiată ca ceața.

Dar ceva cumplit a avut loc la acea sesiune. Urmăriți descrierea spiritului profeției:

“Dumnezeu a dat fraților Jones și Waggoner o solie pentru popor. Voi nu credeți că El i-a chemat, și totuși, El le-a dat lumină prețioasă, iar solia lor a hrănit poporul lui Dumnezeu. Lepădând solia prezentată de acești bărbați, voi lepădați pe Hristos, dătătorul soliei.” (The EGW 1888 Materials, Vol. 3, 1353).

“Scenele care au avut loc la acea întâlnire L-au făcut pe Dumnezeul cerului să-i fie rușine să-i numească pe cei prezenți frații Săi” (Special Testimonies to RH Office p.16,17).

“Nu voi putea uita niciodată experiența pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acțiunile întreprinse în ascultare de puterile răului... La acea întâlnire ei au fost însuflețiți de un alt spirit, și nu au înțeles că acești tineri au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură și dispreț, fără să priceapă că inteligențele cerești privesc la ei... Eu știu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (Letter 24, 1892).

“Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o deoarece nu venea pe calea și în felul în care doreau ei. Frații Jones și Waggoner au prezentat poporului lumină prețioasă, dar prejudecățile și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor lor, ca nimic să nu poată intra de la acești frați... Tot așa a fost în trădarea, procesul și răstignirea lui Isus, toate acestea au trecut prin fața mea punct cu punct; spiritul satanic a luat controlul și a influențat cu putere inimile omenești, care s-au deschis îndoielilor, urii și mâniei. Toate acestea predominau la acea sesiune (la Minneapolis)... Am fost dusă în casele unde erau cazați frații noștri, unde am văzut multă discuție și sentimente excitate, remarci

aspre și ascuțite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau caricaturizați, ridiculizați și așezați într-o lumină batjocoritoare. Comentariile... au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White (fiul ei) era tratat cu ușurință, ridiculizat și acuzat; la fel și numele fraților Waggoner și Jones... Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în rebeliune... voci aspre, hotărâte să denunțe. Dintre toți cei care se exprimau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmații și presupuneri erau adevărate... După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când spiritul lui Satana găsește intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, și simțăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte m-au înfrânt... ”Fratele va da la moarte pe fratele său” (Letter 14, 1889).

“Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (Special Testimonies 6, 20).

“Unii au tratat Spiritul Sfânt ca pe un musafir nepoftit, refuzând să primească darul prețios, refuzând să-l recunoască, întorcându-i spatele și condamându-l ca fanaticism... Lumina care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume” (EGW 1888 Materials, Vol. 4, 1575).

“Voi ați urât solii trimiși din cer. Ați manifestat împotriva lui Hristos o prejudecată de același caracter, dar mai jignitoare față de Dumnezeu, decât cea a națiunii iudaice” (EGW 1888 Materials, Vol. 4, 1656:).

Acestea sunt concluziile inspirate ale eșecului nostru de a vedea judecata trecând la cei vii. Sora White spune că noi am manifestat atunci față de Dumnezeu o atitudine mai jignitoare decât iudeii, și că, dacă era fizic în mijlocul nostru, L-am fi răstignit la fel ca iudeii. Aceasta este istoria noastră denominațională, fie că ne place sau nu. Ca și iudeii, care așteptau pe Mesia, așteptam și noi atunci revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ca și ei, noi L-am răstignit pe Hristos și am jignit Duhul lui Dumnezeu în persoana solilor Săi.

Dacă ar fi astăzi în mijlocul nostru, Petru ar repeta fără sfială predica de atunci, afirmând, fără să se teamă de consecințe, că noi L-am răstignit din nou pe Hristos. Dar noi ne simțim teribil de tulburați când se spune astăzi în biserică: “Voi L-ați răstignit.”

Și paralela continuă:

- Iudeii spuneau că Isus a murit sub blestemul divin, atârnat pe lemn, deci nu putea să fie trimisul Domnului.

- Noi spunem că Jones și Waggoner nu puteau fi solii lui Dumnezeu, deoarece au fost excluși din biserică.

- Iudeii spuneau că Isus producea tulburare în norod și că mai bine Îl eliminau pe El decât să piară tot poporul.

- Noi spunem că solia 1888 produce dezbinare și de aceea nu trebuie să ajungă în mâna poporului.

- Iudeii spun de 2000 de ani că Isus din Nazaret nu a fost Mesia și că ei nu L-au răstignit.

- Noi spunem de peste 100 de ani că Jones și Waggoner nu au avut o solie de la Dumnezeu și că noi nu am respins-o.

Se aud astăzi voci foarte autorizate care se plâng de faptul că, în loc să se prezinte solia, se discută mai mult despre ce s-a întâmplat la Minneapolis.

Ar fi de mirare dacă am constata că soluția la încropeala noastră mortală ar fi prezentarea în fața bisericii mondiale a unui clar și răspicat: “Fraților, voi L-ați răstignit!”?

“Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (TM 467,468).

***